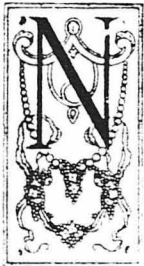

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ <ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ>

ΤΟΥ κ. ΣΤΡΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ "ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ,"

(Τι είδα, τι άκουσα και τι κατάλαβα)

ΑΙ, ναι, άπάρχει ένας Σατανάς, φώναζε Ξεφάρνα ή Μαριάμ, που έπηρεάζει τον Βενιζέλο, εκείνος που έκαμε τον ετασικό οργανισμό για να φάη χρέιματα, ο Παπανδρέου, ο άποιος...

Κι άρχισε να μου τον κατηγορη βαρεία! —Μά, άδελφή Μαρία, τής λέγο αναφέροντας τ' όνομά της, για να βεβαιωθώ επί τέλους άν εινε πραγματι αυτή...

—Βλέπετε, μου λέγει ο Ματθαίος, και σό διελεις ως άμαρτωλός.

—Γιατί;

—Διότι λέγεται Μαριάμ και όχι Μαρία. Ό διάβολος δέν μπορεί να προσφέρη τό όνομά της «Μαριάμ» και τήν λέγει Μαρία. Διότι Μαριάμ εινε τό όνομα τής Θεοτόκου.

Αυτή τη στιγμή, μέσα από τό διαμέρισμα τών προσευχών, άχρησε ένα ρολόγι.

Ή ώρα θα ήταν 4 τό άπόγευμα και εκείνο χτυπούσε 6,τι του κατέβαινε.

—Δέν πάει τό ρολόγι σας καλά, εκτα στον πάτερ Ματθαίο.

—Έσείς δέν πάτε καλά, μου άπάντησε. Έμεις έχουμε ώρα Βιζαντινή.

Σέ δύο λεπτά άνοιξε τό παραπέτασμα, κι ένας έχωτατος ιεροκίενος πρόβαλε με μακρινά, κατάλευκα και άποκρίτρινα από τόν χρόνο γένεια και ξεθωριασμένα ράσα. Έτέρασε σαν φάντασμα από μπροστά μου, ενώ άντηχούσε πιό ζοηρή ή ψαλμοδία:

Βοήθησον, Ίησού Χριστέ, τήν Πίστιν να κρατώμεν κι' άν τό καλέσει ο καιρός πάντες θανατωθώμεν, των άδωνάτ' άδωνάτων, Φράγκους ν' άκολουθώμεν...

Τό σάβως του θαλάμου, ή ως άτασια εμφάνισις και διέλευσις του Ιεροκίενου εκείνου, με τήν παλαιά, σεβαστή και άσκητική μορφή, επέφεραν κάποια ταραχή στην ψυχή μου.

—Ποίος εινε αυτός; ρώτησα τόν ηγοούμενο. —Άδελφός, μου άπάντησε, Άναμείνομεν και τρίτον γιά να κίωσιμεν σήμερα, που εινε Μεγάλη Τετάρτη, τό ευχέλαιο.

—Σαν φάντασμα μου φάνηκε! —Ή ψυχή σου εινε ταραμμένη!...

Καθώς μιλούσαμε, παρατήρησα ότι τόσο ο ηγοούμενος, όσο και ή ηγοιμένη, κάτω από τά ράσα τους έφεραν ένα μακρύ και μαύρο έπιστήθιο, γαυρισμένο με κόκκινη μεταξωτή κορδέλλα, στό όποιο ήταν κεντημένα με κόκκινη μεταξωτή κλωστή, γραμματα και παραστάσεις.

Επέστηρα τήν προσοχή μου, γιά να ιδώ τί παριστάνει τό έπιστήθιο αυτό. Και καθώρθωσα να διακρίνω με νεφροκεφαλή μ' έναν κόκκινο σταυρό από πάνω και γύρω-γύρω τά γραμματα: Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ι Α ή Θ Α Ν Α Τ Ο Σ, με μερικους περιεργους άρρηθούς.

Άπάνω στην κορδέλλα ρώτησα τι εινε αυτό, αλλά άπάντησις δέν μου έδωθε καμια.

Παραξάλωσα κατόπιν τόν ηγοούμενο, άν ήταν δυνατόν, να άπομακρυνθών ολίγον εκείνοι οι έξημιμένοι παλααιομερολογίτες, οι όποιοι είχαν γεμίσει πλέον τόν μου θαλάμο σκεδόν και έθριζαν τά πάντα.

Ο ηγοούμενος τούς έπέβαλε σιωπή και αυτοί έσάπασαν άμέσως, σαν έκτακτα και πρόνοια παιδιά.

Καθώς έπρόσεξα, ο ηγοούμενος έξασκει έπιβολήν άγίου επί όλων αυτών. Τόν άκούταζαν στα μάτια και τόν προσκινούσαν διαρκώς.

Ο ηγοούμενος άρχισε να μου λέη κατόπιν ότι και φημισούς έθεράτεισε και άνάτους έκανε καλά και δαιμονισμένους έκασάρισε. Έναν ταγματάρχη Άλ... π.χ. που ήταν λεπτός, τόν έκασάρισε κι' αυτόν.

—Από όλα τά μέρη τής Έλλάδος, μου ειπε, έρχονται έδω και ζητούν να θεραπειθών. Και από τη Ρόδο άκόμη ήλθαν — διου θα σεισθή ή γή μιá ημέρα και θα καταπιη τούς Ίταλούς — και από τήν Πελοπόννησο και από τήν Ήπειρο και από τη Μακεδονία και από τη Μαύρη Θάλασσα.

—Και που κοιμούνται όλα αυτοί οι άρρωστοι;

—Είς τούς ξενώνας... Τρόφονται και κοιμούνται.

—Πληρώνουν τίποτε;

—Όχι. Συνομιλώντας έμαθα και τό διατολόγιο τής μονής.

Τρόφουν μιá φορά τήν ημέρα, τό πρωί, άν ένθιμισια καλά, έλπής και δουκρια. Ουδέποτε κρέας. Και ψάρι τό Πάσχα — άν δέν άπατάμαι — και τής μεγάλης γιορτής. Άσχολία των εινε ή έργασία και ή προσευχή. Άυτοηρότης μεγάλη στη μοναστική ζωή των. Άυτοηρότης τών παλαιών Βιζαντινών χρόνων και φανατισμός άπίστευτος.

—Τι σύστημα έχει ή μονή σας; ρώτησα τόν πάτερ Ματθαίο. Κοινοβιακό ή Ίδιόρρυθμο;

—Κοινοβιακό. Τό Ίδιόρρυθμο δέν εινε του Χριστού.

—Και πώς έκλέξατε αυτό τό μέρος γιά να χτίσετε τη μονή; Τήν Κακή Θάλασσα δηλαδή;

—Κακή Θάλασσα ήταν πριν να γίνη ή μονή. Τώρα εινε καλή και εύλογημένη.

—Και έρχεται κόσμος πολύς έδω;

—Έδω; Και πώς δέν έρχεται;

Και μου άνέφερε τόν στρατηγό Κων. Δημητρακόπουλον, Πρόεδρον τής Κοινότητος τών Όρθοδόξων, Έναν έφότη, διαφόρους έμπόρους, κτηματίες και άλλα πρόσωπα τών Άθηνών.

—Καλά, του λέγο. Και δταν λειτουργείτε σεις, ποιόν Μητροπολίτη αναφέρετε;

—Έχουμε Ιδιόν μας.

—Ποιόν;

—Δέν λέγο τό όνομά του. Τόν έχουμε μυστικό.

—Καλά. Άν έλθω στις λειτουργίες σας, δέν θα τόν άκούσω;

—Τόν μνημονεύομε κρυφά. Και Μητροπολίτη έχουμε και Πατριάρχη Έχοιμε δικόν μας. Και δταν έλθει ή ημέρα που θα εμφανισθή ο Κύριος, θα γίνη ή άναστασι του κόσμου.

—Ποιά εινε αυτή ή ημέρα;

—Ή ημέρα τής νίκης τής Όρθοδοξίας, ή όποία πλησιάζει.

—Είς τό όνομα τίνος άγίου τιμάται ή εκκλησία σας;

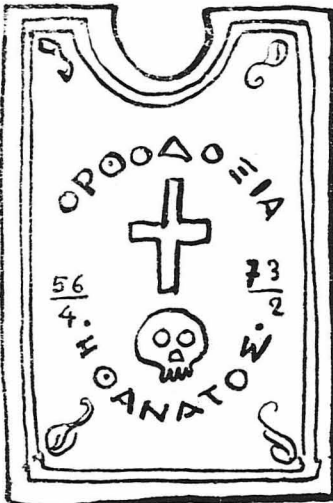
—Ή έντός του περιόλου, του Άγιου Παντελεήμονος. Έξω, τής Ζωοδόχου Πηγής.

—Τήν έχετε εγκαινιάσει;

—Όχι.

—Τότε πώς λειτουργείτε;

—Με άνταμισιον.

Τό περιεργό έπιστήθιο του ηγοούμενου και τής ηγοιμένης τής μονής.

Τη στιγμή αυτή ήρθαν και άνήγγειλαν στον πάτερ-Ματθαίο ότι εινε ώρα γιά τό ευχέλαιο. Μία και-πάντα με λεπτή, ήχηρή φωνή, έσήμιανε. Άλλά ο τρίτος Ιερέυς άργούσε άκόμη να φωνή και ευχέλαιον δέν ήτο δυνατόν να γίνη. Άλλωστε και ο ηγοούμενος δέν έφαινετο βιαστικός. Έξέλλω, φανταστικά πολύ έξοργισμένος και ήθελε να ξεστηθήν και να πη, να πη πολλά άκόμη.

—Καλά, του ειπα, με αυτή τη γκενία που άνοιξε τώρα στην Όρθόδοξη εκκλησία και τό βρασιδι που σέρνεται κατά μητροπολιτών και έπισκόπων, δέν νομίζετε ότι διασφίεται και εκτίθεται άπέναντι του Κοινού ή θρησκεία μας;

—Έμεις κηρύττομεν τήν Όρθοδοξίαν, μου άπάντησε και ή Όρθοδοξία εινε χριστός!... ε Είς Θεός και τεχνίτης, ειπεν ο Παύλος. Αιτοί εινε οι σπειραντες τά ζιζάνια εις τόν άγρόν του Κυρίου. Και εβδαιε τό άποτέλεσμα, 500 οικογένεια άμαρτωλών έχάθησαν προχθές από τούς σειμούς στη Χαλκιδική.

—Ο άγιος ηγοούμενος — με τήν άδειάν σας, άγιε πάτερ, προσκυνώ σας — ειπεν ένας από τούς συνονομιμένους εις τήν εισόδον πιστούς, ειχε προσίπει τούς σειμούς τής Χαλκιδικής.

—Άφού ειχατε προειδή τήν καταστροφή, ρώτησα, γιατί δέν τούς ειδοποιούσατε γιά να σωθών οι άνθρωποι!... Δικοί μας ήσαν. Δέν ήσαν ούτε Τούρκου, ούτε Ίταλοί!...

—Όχι έχουμε μένουσαν πόλιν, αλλά τήν μένουσαν έπιζητούμεν, μου άπάντησε... Και γάρ τό πολιτεύμα ήμών έν ούρανοίς ύπάρχει!... Και άφού στάθηκε λίγο και σκέφτηκε, συνέχισε:

—Γνωρίζετε τόν Κακόστομον τών Άθηνών;

—Ποιόν ειπατε;

—Τόν Κακόστομον.

—Δέν γνωρίζω κανένα Κακόστομον.

—Τόν ψευδομητροπολίτην Άθηνών.

—Μή τόν λέτε Χριστόστομο, πετάχθηκε ή ηγοιμένη. Κακόστομος εινε!

—Συνγάμην, αλλά νομίζω πως Κακόστομος εινε όποιος βρίζει... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ο μικρός επί του βουνού ναόςκος τής μονής.